

at faa den nogenlunde i rette Tid. Dette var saa Grundlaget for den allerunderdanigste Forestilling, Ministeriet nedlagde angaaende Bemyndigelse for Krigsministeren til at afhjælpe forskellige Mangler ved Søbefæstningen; foruden Anskaffelse af Ammunition var det tillige den meget væsentlige Mangel med Hensyn til Kasematterne paa Trekroner; en Mangel, der ligeledes vilde kræve 3 à 4 Maaneder for at blive afhjulpent. Det, vi have opnaaet, er, at de Mangler, jeg har omtalt, nu ere blevne afhjulpne, og at vi altsaa kunne bruge Søbefæstningen i det Tilfælde, at der skulde komme Krig i Nordeuropa, og der skulde ske Forsøg paa fra den ene eller anden Magts Side at tvinge os ud af vor Neutralitet. Nu har man fremdeles indvendt mod det Skridt, Ministeriet har gjort, at vi have afholdt Udgifter, som faa Maaneder i Forvejen for største Delen vare nægtede af Rigsdagen. Jeg erkender naturligvis fuldt ud, at disse Udtryk ere berettigede, men det er jo allerede blevet omtalt, at den Nægtelse, som saaledes er givet de tidligere Bevillinger, ikke var en principiel Nægtelse, ikke en endelig Nægtelse i egentlig Forstand, men at det i Virkeligheden kun var en Udsættelse, og da der netop fra Ministeriets Side er blevet lagt megen Vægt derpaa, vil jeg gerne dokumentere dette noget nærmere ved med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse af Rigsdagstidenden de Udtalelser, som i saa Henseende ere fremkomne fra Finansudvalgets Ordfører i forrige Samling, det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen). Det ærede Medlem siger: „Flertallet foreslaar under Nr. 208 at nægte et Bidrag paa 40,000 Kr. til Forøgelse af Ammunitionsbeholdningen paa Kjøbenhavns Søbefæstning; vi have ment, at man kunde hjælpe sig med den Ammunitionsbeholdning, man har. Der anskaffes hvert Aar foruden røgfrit Krudt adskilligt andet, og i Aar bliver der ogsaa anskaffet Brisantgranater. Man har derfor ikke ment, at der var Grund til i Aar at gaa ind paa en saadan Bevilling.“ Senere siger det ærede Medlem: „Ligeledes foreslaas det under Nr. 213 at nægte 55,000 Kr. som første Bidrag til Forstærkning af Trekroners Kasematbygning. Vi finde ikke, at denne Bevilling er saa paatrængende nødvendig; at den absolut skal afholdes i Aar. Vi mene, at der kan være noget, der taler for Rigtigheden af de Grunde, som anføres i Anmærkningerne, men at det er forsvarligt at udskyde Bevillingen, i alt

Fald i Aar.“ Det gælder altsaa begge disse Bevillinger, at de kun ere foreløbig nægtede, og jeg tør vel ogsaa nok sige: foreløbig nægtede under særligt Hensyn til, at Forholdene, den Gang da Forhandlingerne om Finanslovsforslaget fandt Sted, vare saadanne, at det ikke blev anset for paatrængende nødvendigt at faa Bevillingerne netop lige straks. Dette er det andet Punkt, som er blevet fremhævet af det ærede Flertal, nemlig det, at Regeringen skulde have stillet sig over for Finansloven saaledes, at den har erklæret sig tilfreds med den, som den var, og modtaget den, som det hedder „blot med en Udtalelse om, at det“ — nemlig Ministeriet — „haabede, at et bedre Resultat maatte naas i næste Rigsdagssamling“. Disse Udtalelser tror jeg ikke ere ganske korrekte, og jeg vil paa ny bede den ærede Formand om at maatte oplæse en Udtalelse af Rigsdagstidenden, nemlig den Udtalelse, hvori jeg erklærede, at jeg kunde acceptere Finanslovsforslaget, saaledes som det forelaa ved 3dje Behandling. Jeg sagde den Gang: „Det er blevet sagt af min ærede Kollega, Krigsministeren, at hans Budget er utilfredsstillende, at det ikke fyldestgør det Krav, som i det hele maa stilles til de militære Budgetter, og denne Udtalelse maa jeg fuldt ud tiltræde. Ganske særlig utilfredsstillende vil det vise sig at være, naar man sammenholder det med de magre Budgetter i de to foregaaende Aar, hvoraf Følgen jo er den, at de Mangler, der ere til Stede ved vort Forsvarsvæsen, saa langt fra ere afhjulpne i de sidste Aar, at de tværtimod ere forøgede, og jeg kan derfor ogsaa slutte mig til den Udtalelse, der er fremkommen fra min ærede Kollega, at han nærede Haab om og stolede paa, at man ved Forhandlinger i de kommende Sessioner vil kunne komme højere op paa hans Budget“. At der til dette Haab baade fra min Side og min ærede Kollegas ogsaa har været knyttet Haab om, at Afhjælpingen af de væsentligste Mangler — særlig de Mangler, her er Tale om — kunde udsættes, indtil vi i næste Session kunde forhandle om dem med Rigsdagen, følger af sig selv. Naar vi modtog Finanslovsforslaget, saaledes som det var ved 3dje Behandling forrige Aar, var det, som jeg ogsaa udtalte, særlig under Henvisning til vore indre politiske Forhold og særlig begrundet i det stærke Ønske, jeg har haft baade i Foraaret 1897, da Budgettet laa for den Gang, kort efter Ministeriets Tiltræden, og nu i dette Foraar, da Budgettet